

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמועון גוטסמן שליט"א

גיליון אדר ב' תשפ"ד

תוכן המאמרים:

שמחה על אף הכל - עמ' ג'

כוח התפילה של אדר - עמ' ט'

מכתבים למערכת - עמ' י"ג

קו השיחות והחיזוקים: 077-260-9134

לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים
ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ניתן להזמין דרשות ושיעורים
ממוה"ר שמעון גוטסמן שליט"א
בטלפון 052-760-8955

שמחה על אף הכל

משנכנס אדר מרבין בשמחה. גם השנה?

הרצאת סוף שנה

אחיי ורעיי אהוביי, פעם הופעתי בהרצאה בבית ספר ממלכתי בפני קבוצת צעירים שעמדו לקראת סיום שנת הלימודים, התלמידים ספרו את השעות לקראת החופש הגדול וחיכו לצאת לחופשי. אמרתי להם: אני חש שאתם מתייסרים בכל רגע שאתם נמצאים כאן, ונדמה לכם שברגע שרק תצאו החוצה תהיו מאושרים. לכן חשוב לי ללמד אתכם שבכל מקום ובכל זמן יש מגבלות והתחייבויות, עזבת את הלימודים ונכנסת לעבודה? שם תיפגש עם הבוס שיראה לך שגם כאן אתה לא "בעל הבית", אין לאן לברוח... בכל מקום צריכים להתמודד ולכופף את הראש. ציפיתי שהתלמידים יפנימו את המסר וישמחו בחלקם, יודו למורים על כל השנה ולא יהיו כ"תינוק הבורח מבית הספר", אבל הם הגיבו לדברי ואמרו: אז כבוד הרב מייאש אותנו מהחיים, חשבנו שקצת נגדל ונהיה עצמאים ואתה טוען שכל הזמן עלינו לסבול?!

במה שאתה, אזי בכל מקום שתהיה תחוש עצמאי. "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה", העוסק בתורה מחויב לכל כך הרבה חוקים והנהגות, ובאף כל רגע הוא חושש מ"ביטול תורה", ועם זאת הוא הבן חורין האמיתי, כי הוא שמח בכל מילה של תורה, הוא שמח בכל רגע של התקשרות עם בורא עולם, ומי שמלא בשמחה וסיפוק הוא "בן חורין" הראש שלו נקי משעבוד ותלותיות בסביבה כי הוא מספיק מאושר מהקשר עם בורא עולם, קשר שאף אחד לא יכול למנוע אותו ממנו.

בא הזמן הרשע ממשוך דרכו של עמלק ואומר לך: כעת אתה לא יכול לשמוח, עדיין לא השלמת את היעד, ואם כך "כל זה איננו שווה לי", אי אפשר לשמוח. ומה האמת? האמת היא שתמיד צריך לחפש את הטוב ולשמוח בו, לא משנה מה עובר עליך ועם מה אתה מתמודד, אתה מעוניין להחזיק מעמד? אז תחפש מה כן טוב, תודה על זה לבורא עולם, וכך תזכה להתמלאות בשמחה.

שאל אותי תלמיד: כל פעם שבאה עלי איזו טרדה אני נזכר בשיעורים של הרב ומנסה לחפש את הטוב ולהודות עליו, אבל מרוב שהטרדה תופסת לי את הראש אני פשוט לא מצליח לשים לב ל"חצי הכוס המלאה" מה

הסברתי לתלמידים שעצמאות מתחילה בראש, כל זמן שהראש שלך תפוס במחשבות של "מה יגידו עלי", "מה חושבים עלי", "איך אעשה רושם על כולם", אזי אתה עבד של כולם!!! אבל ברגע שתדע לשמוח

הכל לא שווה כלום! ואיך אנחנו מתנערים מקליפת המן ומתרחקים מהדרך המקולקלת הזאת של "לחפש סיבות להתבכיין"? שמחים ורוקדים בפורים, שמחים בכל מצב, ומחפשים סיבות טובות להודות ולשמוח.

דומה שהנה זיכו אותנו משמים בניסיון גדול, איך אפשר לרקוד ולשמוח בתקופה שכזאת? אכן גם בפורים לא נעזוב לרגע את התפילה והדאגה, ולהיפך, זהו הזמן המסוגל ביותר להתפלל ולפעול ישועות. אבל כל זה דווקא בדרך של "בשמחה תצאון" – על ידי השמחה מעוררים רחמי שמים. כל השמחה שלנו היא לא שמחה של אגואיסטיות ואנוכיות, אלא היא שמחה בבורא עולם, ובו יתברך מן הראוי לשמוח בכל המצבים. כי השם יתברך מיצר יותר מכולנו על השבויים הפצועים והמפונים, ועם זאת הוא גם שמח, כי אי אפשר כביכול בלי שמחה, ואין השראת שכינה אלא מתוך שמחה. רק עם שמחה יש כוח להחזיק מעמד, להתקדם ולהגיע ליעד.

הימים האלה נזכרים ונעשים

כל העצבות שלנו מגיעה מעודף מחשבות על העתיד, חסר לנו משהו? אפשר לשרוד עם זה יום יומיים, אבל איך אסתדר בהמשך?! כל הזמן דואגים על העתיד, והמקור לזה הוא עמלק, שכל הזמן מנסה להזכיר את דאגות המחר ולהביא לעצבות, ולכן נאמר "צא והלחם בעמלק מחר". אך אנחנו בפורים שמחים בהווה, כמו שנאמר במגילה "והימים האלה נזכרים ונעשים", הימים הלאה – איך שהם, תשמח בהם, כי "ראה אנכי" נותן לפניכם היום ברכה", אם תנצל את ההווה

אעשה? השבתי לו שבהחלט להתחיל בדרך הזאת תוך כדי הטרדה זו עבודה גדולה, וצריך להקדיש בשביל זה זמן לעשות חשבון נפש וממש כמו בבדיקת חמץ לחפש את האור שבקצה המנהרה, אבל הדרך הנכונה היא שגם ביום שבו אין לך אף טרדות והכל "דבש", ובוודאי אתה מודה להשם יתברך על המתנות הטובות שקיבלת היום, אלא שבדרך כלל במצבים כאלה מודים להשם על הדברים הגדולים יחסית ואילו את ה"פכים קטנים" – את ההשגחות הקטנות, עליהם לא שמים לב ומסתפקים בהודיה על הדברים הגדולים, אך באמת מן הראוי גם אז לשים לב לכל דבר ודבר ולהודות גם על הדברים הקטנים ביותר, נכנסת לאוטובוס ויש מקום לשבת? תודה לבורא עולם, התקשרת למישהו ולא היה תפוס? שוב תודה להשם יתברך, כשמתרגלים לשים לב לכל הדברים הקטנים מצליחים להודות ולשמוח בהם גם בזמנים הקשים.

רבי זושא והיפוכו

כולם שמעו על הרה"ק רבי זושא מאניפולי זצ"ל שהיה חי בדחקות נוראה ביתו בקתה עלובה ודלה, וכאשר נשאל איך הוא בכל זאת שמח ומודה להשם, הוא פשוט לא הצליח להבין את השאלה, הרי השם יתברך תמיד רק מטיב איתי ויש לי תמיד רק טוב... ומיהו היפוכו של רבי זושא? זהו המן הרשע שקיבל את הכבוד הכי גדול שיש על ידי המלך, והיה עשיר מופלג ובעל משפחה גדולה ומכובדת, כולם, כולם, כולם השתחוו לו, חוץ מאחד בלבד! רק מרדכי היהודי לא כרע ולא השתחוה, נו, ואז מה? אומר המן: אם ככה,

ותשמח בו תראה ברכה. (ועיין ב"תפארת שלמה" על פורים)

פלאפל וקולה במתנה

המחשבות שתופסות אותנו מה פלוני יגיד עלי איך ארשים את אלמוני, מה יהיה מחר ואיך אסתדר מחרתיים, כל המחשבות הללו מביאות לדאגה ועצבות, ורק השמחה בהווה מצילה אותנו מכל אלו. ולכן השיכור שמח כל כך, אין לו שום טרדות ודמיונות, הראש שלו נקי מדאגות. אז נכון, זו לא חכמה להיות שיכור, ובדרך כלל זו אך טיפשות אבל בהחלט צריך לעבוד על העניין הזה להתבטל לרצון השם יתברך ולשמוח עם המצב הנוכחי. וכפי שהרחבנו בעבר, ברגע שאדם מקבל עליו את הדין באהבה, ברגע שאדם מתבטל לרצון השם, אזי שוב כבר אין סיבה להשם יתברך לייסר אותו, כי הוא כבר עמד במבחן והוכיח אמונה ונאמנות. ומעכשיו הכל ישתנה לטובה.

וכפי שסיפר מזכה הרבים הרב אייל עמרמי שליט"א (מובא בגיליון "בית יוסף") את מה שסיפר לו יהודי אחד, של"ע היה בנתק עם בנו, הוא שלח מתווכים שונים שיובילו להשכין שלום עם בנו, ודבר לא הועיל. בעצת רבו הוא דבק בכח התפילה ובכל עת היה מתפלל שיסתיים הנתק. ביום מן הימים הוא נכנס לביטוח לאומי והמתין בתור ארוך, לניצול הזמן הוא קרא תהלים, אלא שאחד הממתנינים התעצבן על כך שהוא קורא תהלים קצת בקול ולכן דחה אותו בצורה מבזה וצעק עליו שיפסיק עם התהלים. כולם נעמדו להגן על מיודענו וגערו באותו אחד שיפסיק לבזות ולהכלים.

כשסיים מיודענו את התור אז קנה מנת פלאפל ובקבוק קולה והמתין ל"דוחף" בחוץ, כשהלה יצא קידם אותו מיודענו עם הפלאפל והקולה והגיש אותם ל"דוחף". הלה הופתע ושאל מה אתה רוצה? ומיודענו הסביר שכיון שהצליח להרגיז אותו בקריאת התהלים לכן הוא מעוניין לבקש סליחה ולרצות אותו... הלה לקח את ה"משלוח מנות" ונעלם.

מיודענו התפלל ובקש מבורא עולם שבזכות הוויתור בנו ישוב וישלים איתו. זמן קצר לאחר מכן בנו התקשר אליו וקבע אתו פגישה שהביאה לסיום הסכסוך שלהם. כי ברגע שהבין מיודענו שלא פלוני מבזה אותו, אלא בורא עולם, והמטרה שלו יתברך היא לנסות אותו האם יתבטל לרצונו, אזי הוא כופף את הראש, התבטל, ובזה הביא לסיום הניסיון!

משלוח של שלום

ואי אפשר לי בלי מילה על האחדות, שכידוע בזכות שהתאחד כל בני ישראל באותה שעה זכו להינצל מעצת המן האגגי, ולכן קבעו את מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים להמשיך לחזק את אחדות ישראל גם בזמני השיגרה. והדברים אקטואליים ביותר בימים אלו שבזכות האחדות נוכל לזכות להיוושע. לכן בימי הפורים נתאמץ על מצוות אלו יותר מעל הדברים שבאים לשמח את עצמנו, ונחפש מי זקוק באמת ליחס ועזרה, את מי אפשר לפייס ולרצות על ידי משלוח מנות ומכתב התנצלות, ואיך נוכל להביא את השמחה גם לאלו שהיא רחוקה מהם. ובזכות שאנו נשמח את אחרים בוודאי יזכה אותנו השם יתברך בשמחה אדירה.

המעטפה החודשית

אסיים בדברים נפלאים מתוך הקונטרס "כולנו יודעי שמך" (בשם גיליון דברים טובים) דהנה הרמב"ן בפרשת בא (י"ג, ט"ז), מאריך מאד בביאור המצוות וביאור ניסי מצרים, אבל יש שם דבר, שצריך ללוות כל יהודי בכל רגע לכל ימי חייו. וז"ל: "ומן הנסים הגדולים המפורסמים, אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו, עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחיד, אלא אם יעשה המצות יצליחנו שכרו, ואם יעבור עליהם יכריתנו ענשו, הכל בגזרת עליון". הרמב"ן היה פוסק, ואם כתב אין לאדם חלק בתורת משה, נמצא שאדם שאינו מאמין בזה באמונה שלימה, הרי עוד לא התחיל בעבודת בוראו, ויש לעמול על כך, ולשנן דבריו תמיד, עד שזה יכנס עמוק לליבו.

להמחיש את דברי הרמב"ן נביא מעשה שהיה (מובא בווי העמודים): בכפר קטן בבקתה קטנה ועלובה גר איש יהודי עני ואביון. נכמרו עליו רחמיו של שכנו הגביר, ועם סיום תפילת ראש חודש, ניגש אליו ושלשל לידו מעטפה ובה רובל מזומן. לאושרו של העני לא היה גבול, הוא לא זוכר מימיו שהחזיק סכום כל כך גבוה בבת אחת, מתוך לב הומה ונרגש הרעף תודה על העשיר, בעיניים בורקות סיפר לו על קריאות האושר והשמחה הצפויות, עת יחזור הביתה עם סלים מלאים כל טוב, ומתוך שלל מילות שבח והלל נפרד ממכרו הנערץ. עבר חודש ימים ועם סיום תפילת ראש חודש, ניגש העשיר למקומו של העני ושוב שלשל

לידו מעטפה ובה רובל מזומן. והעני קם ממקומו, ובכל לב אומר תודה. ישר כח גדול, אתה לא מאמין איזו עזרה גדולה ועצומה, תבורך בכל הברכות הכתובות בתורה, ונפרדו לשלום.

בחודש השלישי, עת העביר את המעטפה ובה התמיכה החודשית, הסתובב לעברו העני, אמר תודה רבה, ברכה והצלחה וכל טוב סלה. חלפו להם שלושים יום נוספים, המעטפה מצילת החיים, החליפה ידיים, נתחבה בדומיה לתוך מקטורנו הבלוי של העני, אך הכל מתוך דומיה ללא אומר ודברים, דווקא היה נראה לעשיר שישכנו הטה את ראשו לאות הן, אבל לא מעבר לכך. מכאן ואילך פסקו להם כליל גינוני הנימוס, המעטפה הועברה בכל ראש חודש בצורה קבועה, הגביר העביר, העני קיבל והחיים המשיכו כרגיל. העשיר לא שת את ליבו לכך, מה הוא צריך את התודה של העני? נותן הוא בשמחה ובלב שלם, מבין הוא שכך דרכו של עולם, מתרגלים לטוב ומפסיקים להודות.

ויהי היום והעני אירס את בתו בשעה טובה ומוצלחת, חשב העשיר בליבו: מסכן שכמוהו, כיצד יוכל לעמוד בכל ההוצאות האדירות הכרוכות בנישואי בתו, הן בקושי את הבסיסי יכול הוא לספק. החליט לעשות מעשה, ובמעטפה הקרובה מילא בה סכום דמיוני של עשרת אלפים רובל. העני חש שמישהו במעטפה אינו כתמול שלשום, יש שם משהו מעבר לסכום החודשי, פתח את המעטפה ספר את הכסף במהירות ולא האמין, מה? סכום עצום שכזה? הוא רץ לעשיר, ובעיניים בורקות אושר גילה ודיצה

הנראים בעינינו שגרה, אלא שלפעמים אנו עלולים לרטון שמגיע לנו, ולא קבלנו את המגיע לנו...

וכמו אותו זקן: ומעשה שהיה כך היה: יהודי עשיר רודף צדקה וחסד, יצא מתפילת שחרית ופגש זקן שיושב במדרגות בית הכנסת, ומוכר לחמנייה עם חביתה וירקות. העשיר ביום הראשון קנה לחמנייה, לא בגלל שצריך, אלא כדי לעשות חסד עם העני, וכך ביום השני, השלישי וכו'. אחרי שבוע חשב העשיר, הרי אני לא אוכל את הלחמנייה, וכל מטרתני, רק לתת לו צדקה חמישה שקלים, ממחר אני רק נותן לו 5 שקל, מבלי לקחת את הלחמנייה. למחרת כך עשה העשיר, נתן לעני 5 שקל, וכשהעני בא לתת לו את הלחמנייה, אמר לו העשיר, לא צריך, תשאיר את זה אצלך, העני שמח ואמר תודה. כך הדבר נמשך כמה שבועות, העני נותן את הלחמנייה, והעשיר אומר, תשאיר את זה אצלך.

בימים הראשונים היה העני עוד אומר תודה, אחר כמה זמן, כבר התרגל לקבל כל בוקר 5 שקל, הפסיק גם לומר תודה. עברה תקופה והעני החליט להעלות את המחיר מחמש שקל לשמונה שקל. ויהי בבוקר והעשיר יורד במדרגות, ונותן לו 5 שקל כמקובל, ואז קפץ העני ממקומו ואומר, סליחה אדוני. המחיר עלה לשמונה שקל, חסר עוד שלוש... העשיר לא הבין מה הוא רוצה ממנו, הרי הכל זה מתנה, לא קניתי ממנו כלום, מה אני חייב לו?

כך אנחנו נראים לפעמים, הקב"ה נותן חיים, בריאות נחת, פרנסה. ואז ברוב הפעמים אנחנו אפילו שוכחים להודות על כל הטובות,

מלמלא את כל הברכות והתודות שזרמו מליבו הגועש, אני לא מאמין איזה חסד עצום אתה עושה כך לתת לי 9,000 רובל במתנה, זה חסד שלא יתואר ולא יסופר. מביט עליו העשיר בחיבה ואומר, אני שמח שיש באפשרותי לתת לך זאת בשמחה. רק שים לב כנראה לא ספרת טוב, אבל במעטפה צריך להיות 10,000 רובל לא רק תשע אלף רובל, תספור שוב.

משיב העני, כן נכון, גם אני ספרתי כן, אכן במעטפה יש עשר אלף רובל, אבל... אלף זה הסכום הקבוע, זה כל חודש אותו דבר, על זה... מה יש להודות, לכן אמרתי לך תודה רק על התשע הנוספים. העשיר כעס, חצוף ומחוצף, מילא כל חודש אתה לא מודה, נו, כך הוא דרכו של עולם, אבל עכשיו שאתה כבר כן מודה, האם רק על התוספת אתה צריך להודות, האם זה לא הזמן להודות גם על התמיכה הקבועה כל חודש???

הלחמנייה היומית

הקב"ה אבינו אב הרחמן מעניק לנו שפע של מתנות חיים, לא כל חודש, אלא בכל רגע, בריאות, חיים, פרנסה, נחת. מרוב השגרה לפעמים אנו שוכחים להודות על כל הטובות, הנקראים אצל הרמב"ן נסים נסתרים, אנו כבר חושבים שזה דבר שבשגרה, מגיע לנו. אבל כאשר אנו מקבלים יום אחד מתנה לא שגרתית, דהיינו כדברי הרמב"ן "נסים גלויים", וגם בעת הזאת אנו שוכחים להודות על אותם הטובות הקבועות והיציבות הנסים הנסתרים, אז זה כבר בגדר חצופה. ולא רק שאנו שוכחים להודות להקב"ה על הדברים

יום היו לי ניסיונות, ומידי פעם אף ניסיונות קשים, וברוב הפעמים הצלחתי ברוך השם להתגבר ולהחזיק מעמד. חזרתי ושאלתי: ומתי בפעם האחרונה רקדת משמחה על כל ההצלחות שלך?! הוספתי והסברתי לו שרק אם הוא ישמח עם כל הצלחה קטנה, כמו שנאמר "שבע יפול צדיק וקם", שגם הצדיק נופל אבל הוא לא מתייאש והגם שעובר כל כך הרבה נפילות הוא שב וקם, לכן רק אם הוא ישמח עם כל הצלחה הוא יקבל כוחות להתעלות ולהתקדם ביתר שאת בעבודת השם יתברך.

ובאמת כשישבתי עם התלמיד ועברנו על סדר יומו גילינו יחד שהוא באמת התקדם רבות בשנה האחרונה, ויש הרבה נושאים שהוא כלל לא הקפיד עליהם לפני שנה ובמשך השנה האחרונה הם נהפכו להיות חלק מה"סדר יום" שלו, ואף שכנגד זה ישנם נושאים שעליהם הוא הקפיד בעבר ודווקא במשך המשנה האחרונה הוא נחלש בהם, הרי שזהו דבר טבעי ורגיל, ולכולם יש עליות וירידות, ואם כעת הוא יתעורר לשוב ולהתחזק בהם בהדרגה בבחינת "תפסת מועט תפסת" אזי הוא יזכה שהנפילות שלו יהיו "ירידה לצורך עליה", ואף יזכה לבחינה של "מקום שבעלי תשובה עומדין".

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לראות את חצי הכוס המלאה בבחינת "מחצית השקל", ונשמח בכל הפירורים שזכינו לאסוף בסייעתא דשמיא, ומתוך שמחה זו יושפע עלינו שפע רב ברוחניות ובגשמיות, שפע עד בלי די, בבשורות טובות וכל טוב סלה.

אבל פתאום רואים את השכן שיש לו בית קצת יותר יפה, מכונית מהודרת, ואז, לא רק שלא מודים על מה שיש אלא מתחילים להתלונן למה ה' עשה לי כך, ואנחנו לא שמים לב על כל החסדים הגדולים שהשם עשה איתנו. אם קצת נשים לב ונתרכז בדברים הטובים נחיה חיים מאושרים.

פורים מלשון פירורים

בדיוק לכן חשוב כל כך שנוכח את עניין ה"מחצית השקל", שכל אחד הוא חצי, אף אחד לא מושלם, כולנו זקוקים "לקבל" מאחרים, וכולנו זקוקים בוודאי לתת לאחרים ועיקר העיקרים שנדע לשמוח בחצי הכוס המלאה, לשמוח ב"מחצית השקל", לשמוח בחלקנו הן ברוחניות והן בגשמיות.

וזהו גם מה שרמזו צדיקים ב"פורים" שהוא מלשון פירורים, שמצד אחד כל אחד צריך להתייחס אל עצמו כאילו הוא עדיין רק "פירורים", הוא עדיין בתחילת הדרך, הוא עדיין רק "מחצית", וכך לא להתגאות אלא להיכנע ולהמשיך לקבל עצות ודברי תורה, אך בד בבד לדעת לשמוח מהפירורים, לעשות "שמחת פורים", לאסוף את הפירורים ולשמוח בהם, לשמוח בפכים קטנים, בכל התקדמות כלשהו בעבודת השם יתברך.

בא אלי תלמיד ואמר לי שהוא עשה חשבון נפש ארוך וגילה שלא התקדם כל כך בעבודת השם בשנה האחרונה, המסקנה הזאת שברה אותו וייאשה אותו מלהתעלות. שאלתי אותו: במשך שנה שלמה לא היו לך ניסיונות שעליהם התגברת? והלה השיב: בוודאי! כל

כוח התפילה של אדר

מתורת ה"באר יעקב"

היהודי ע"ה נוכל ללמוד כמה עצות טובות בעבודת התפילה:

א. מרדכי לא התייאש מלהתפלל גם כשהיה נראה שכבר נגזרה הגזרה ואת הנעשה אי אפשר להשיב, קשה לעורר רחמים, ובפרט שהחותמת כבר הייתה בידי המן הרשע. ועם זאת המשיך מרדכי להפציר בתפילה ותחנונים.

ב. גם כשהיה נראה שכבר התהפך העניין לטובה והוא נאלץ להתבזות ולהוליך את מרדכי וכו', מרדכי לא הפסיק להתפלל ולא נכנס לאיזה מהלך של אדישות כי באמת אסור להפסיק להתפלל עד שהישועה תגיע בשלמותה.

ג. מרדכי השקיע רבות על תפילה פנימית שאינה נראית לעין, תפילה בתוך הלב שרק השם יתברך שומע אותה. כי עניין התפילה הוא חיבור להשם יתברך, וכשיש מקטרגים שרוצים להפריע, הדרך לדלג עליהם היא על ידי עבודה שבלב ורק בלב.

למה לא מתפללים

כולנו יודעים להתפלל ולשוב ולהתפלל, אך ישנם מצבים בהם אנו מרימים ידיים וחושבים ששוב אין עניין בתפילה. זה קורה בדברים שנדמה לנו שהתפילה לא תעזור, וכי הקב"ה יהפוך את העולם בשבילי?? השאלה הזאת נובעת ממחשבה מוטעית כאילו שאני יודע את כל הדרכים שבעולם, ואם לי ידוע שאין דרך מוצא לבעיה הזאת

אחיי ורעיי, בשנה שעברה בסביבות ראש חודש אדר מצאתי דברים נפלאים בספר "באר יעקב" מהרה"ק רבי יעקב ישכר בער בהרה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנה זצ"ל, רשמתי לעצמי תזכורת להיכנס בהזדמנות לבית המדרש, לפתוח את הספר "באר יעקב" ולהעתיק משם קטעים נבחרים לזיכוי הרבים. וכידוע מה שהלב חושק הזמן עושק, עברו כמה ימים עד שבז' אדר מצאתי קצת זמן פנוי ונכנסתי לבית המדרש על מנת להעתיק את הדברים מהספר, כשנכנסתי צדו עיני מודעה שנתלה בלוח המודעות ובה היה כתוב שהיום ז' באדר הוא יום ההילולא של ה"באר יעקב" זיע"א שהבטיח בצוואתו שכל מי שיעשה עבורו איזה דבר ויאמר בפה שעושה את זה עבורו הוא ייטיב עמו מלמעלה, התרגשתי מאוד שכן התברר שמשמים סובבו שבדיוק ביום ההילולא אגש לפתוח את ספרו ולהעתיק משם לזיכוי הרבים, ומיד הכרזתי בפה מלא שמה שאעתיק מה"באר יעקב" וכל הזיכוי הרבים שייצא מהזכרת הדברים בהרצאותיי ומפרסום הדברים בכתב הריני מזכה מזה לטובת נשמתו זיע"א, ויהי רצון שכעת בפרסום הדברים בכתב ייטיב הרה"ק זיע"א עם כל עם ישראל ויעורר רחמי שמים לגאולה וישועה.

ה"באר יעקב" אומר שמדרכו של מרדכי

בכוח התפילה ונאמין שהקב"ה הוא בעל הכוחות כולם, אוהב אותנו, יודע מה טוב עבורנו, רוצה לתת לנו, ומחבב ביותר את תפילותינו. וכנגד עמלק שאמר "הכל במקרה", כמו שנאמר עליו "אשר קרך בדרך", כנגדו אנחנו מאמינים בני מאמינים שאין מקרה בעולם כלל, והכל בהשגחה מדוקדקת מלמעלה. וכדי לחזק את האמונה שגם במצבים שנראים חתומים וסתומים הקב"ה יכול להפוך את הכל לטובה, אזכיר לכם כמה סיפורים בקצרה, סיפורים אותם סיפרנו שוב ושוב בשנים האחרונות.

רפואה – חולה לב שהרופאים חיברו אותו למכשירים כתחליף ללב ולא נתנו לו יותר משבועיים לחיות, ברגע האחרון גברת מאוסטרליה נהרגה בפיגוע בארץ, והוריה תרמו את אבריה לבתי החולים בארץ, הבית חולים בו שכב חולה הלב קיבלו את הלב, מאה אנשים עמדו בתור לפניו לתרומת לב, אבל כולם לא התאימו בסוג הדם הנדיר, גודל הלב, וכדומה, וכך יומיים לפני ה"סוף" קיבל החולה עוד שלושים שנות חיים.

ילדים – אחד מצדיקי הדור שליט"א המתין שלושים ושתים שנה לזש"ק, כשכמעט כולם מייאשים אותם אך הם מתעקשים להתפלל עוד ועוד, וישועתם הגיעה כשתאומות נולדו להם הי"ו.

פרנסה – משפחה ברוכת ילדים בחו"ל חיו בדחקות גדולה בבית קטן וצפוף, כשרק בנס הם שורדים את היום, ובוודאי לא יכולים לחשוב איך יחתנו את הילדים. אבל ברגע

אז אף אחד לא יכול לעזור לי... וזאת כמובן טעות איומה, כי הקב"ה כל יכול, הוא בעל הכוחות כולם, ואם "אין צייר כאלוקינו", הקב"ה יצירתי הרבה יותר ממה שאנו יכולים לדמיין, והוא יכול להביא פתרון לכל בעיה!

לפעמים דווקא כל כך ברור לנו שהשם יעזור, עד שנדמה לנו שהתפילה מיותרת, הרי תמיד השם סידר את העניינים גם בלי שהתפללתי, אז בשביל מה כעת הוא צריך את התפילה שלי?? וגם זו טעות חמורה, כי התפילה היא הצינור של כל ההשפעות, פעמים שעד עכשיו היו זכויות שלך או של אבותיך ששמרו על צינור ההשפעות, ואילו בדיוק כעת הצינור צריך חיזוק, ומה עוד שהקב"ה מתגעגע לתפילות שלנו ואומר "השמיעני קולך כי קולך ערב", ואם לא משמיעים את קולנו, יבוא יום שהקב"ה יסגור חלילה את הצינור עד שניזכר להתקשר אליו...

וישנם פעמים שדווקא אנחנו מאמינים שהשם יכול לעזור, ומאמינים שבלי תפילה העניין לא יסתדר, ועם זאת נדמה לנו ש"לא מתאים" להתפלל על דבר כל כך פעוט... גם זו טעות גדולה, כי אם רק היינו יודעים עד כמה הקב"ה מחבב אותנו כמו אמא שממתינה למוצא פיו של תינוקה הקטן, לא היינו מפסיקים לשבח לבקש ולהודות.

סיפורים קטנים על ישועות גדולות
זהו אחד הנושאים ש"אשריכם ישראל" לקח על עצמו לחזק שוב ושוב, שנאמין

תוך כדי השיחה עם הבן דוד היו לי כמה "ממתינות" אבל לא טרחתי לענות להם באמצע שיחתי עם הבן דוד, רק כשסיימתי לשוחח אתו נזכרתי בפיצה, השעה הייתה 2:15 אמנם עדיין לא 2:40 אבל אולי הם הקדימו והשליח שלהם הוא שהתקשר אלי והיה בממתינה?? חזרתי למספר שהתקשר אלי וחטפתי מלא צעקות וביזיונות. השליח כעס עלי שלא טרחתי לענות לו, הוא אמר שכבר עבר ליד הבית שלי כמה פעמים ובגלל שלא עניתי לטלפון הוא נאלץ להמשיך ולשוב עוד פעם אלי שוב ושוב, התביישתי נורא והתנצלתי ששכחתי מהפיצה וגם עוד לא הגיעה השעה 2:40, השליח המשיך לכעוס ואני שבת ונתנצלתי.

בשעה טובה הפיצה הגיעה מיהרתי להתקשר ולהודות לתורם ולספר לו שבני הבית כולם שמחו מאוד עם הארוחה המפנקת והמגוונת, התורם שאל אותי על המצב הכלכלי שלנו, לאחר שהסכמתי וסיפרתי לו את המצב הוא אמר שברצונו להעביר לנו כעת בבנק 1500 ש"ח עזרה לכבוד החג!!! הייתי המום מרצף האירועים, בדיוק את אותו הסכום שרצה הבן דוד שלי להעביר דרכי למשפחה אחרת זה הסכום שגם אני קיבלתי ועוד הרבה יותר מהר, כך ראיתי שדבר ראשון אם מגיע לי משהו אני אקבל אותו, ודבר שני ראיתי שהביזיונות שחטפתי זיכו אותי בישועה מיידית בזכות ששתקתי ועוד התנצלתי".

שהשם יתברך רצה מת עשיר אחד ערירי כשהוא מותיר צוואה שאת רכושו ייתנו למשפחה הכי גדולה שבעיר, והנה בדיוק באותו היום נולד להם ילד נוסף ואז הם זכו בתואר המשפחה הכי גדולה בעיר...

ביזיונות משליח הפיצה

ובעניין הזה אני חייב לספר לכם את מה שסיפר לי אחד מתלמידי היקרים, סיפור מדהים ביותר אשר התרחש אתו בערב החגים, וכך הוא סיפר לי: כמה ימים לפני החג התקשר אלי אחד מעסקני הצדקה בעיר מגורי שבמרכז, הוא אמר לי שיש תורם אחד שמעוניין לחלק לאברכים ומשפחות ברוכות ילדים פיצות לארוחת צהרים, הוא שאל אם אני מעוניין לקבל, אמרתי לו שאכן נשמח, והמספר שלי הועבר לתורם, הוא התקשר אליי ביום שלישי בבוקר והודיע לי שהיום בשעה 2:40 יגיעו אלינו כמה מגשי פיצה עם תוספות וקולה, הודיתי לו והמשכתי עם עיסוקיי. בצהריים חזרתי הביתה וקיבלתי שיחת טלפון מבן הדוד שלי הוא אמר לי שברצונו לתרום 1500 ש"ח למשפחת אברך בכדי שיקנו בגדים לחג, הוא אמר שיביא לי את הכסף בשבוע הבא ואמסור אותו למשפחה מסוימת אותה שנינו מכירים, האמת היא שבאותם ימים הייתי זקוק מאוד לכסף ולכן אמרתי לעצמי: חבל שהבן דוד לא יודע שגם אני צריך כסף, הרי בוודאי שדבר ראשון הוא היה דואג לי, ככה חשבתי בלב אך כמובן לא אמרתי לו על זה מילה, רק בירכתי אותו על שרוצה לעזור לאחרים.

חמישים אלף שקל וברצונו לשמור אותם על מנת לעזור למשפחתו ברכישת דירה מעמידר בעוד מספר חודשים, ולכן הוא מבקש טובה ממיודענו שיואיל בטובו לקחת את הכסף הזה לכמה חודשים... רבותי, אני יכול לתת לכם את הטלפון של בעל המעשה, זה סיפור אמיתי לחלוטין, בדיוק את הסכום שהוא היה צריך להפקיד באותו היום בבנק הוא קיבל כפיקדון בו ביום! הבחור שמח שלבנתיים הכסף הזה יעזור למיודענו.

הסיפור עדיין לא נגמר, עובר זמן קצר והבחור ניגש אליו ואמר לו שהוא זקוק לכסף בדחיפות מכיוון שהסתבך בחובות עם איזו עסקה מפוקפקת, שאל אותו מיודענו למי הוא חייב את הכסף? והתברר שמדובר בלא פחות מאשר אחד מידידיו של מיודענו, הלה נגש לידידו ואמר לו שהוא ערב על החוב הזה, ובתור ידיד הוא מבקש לפרוס את החוב לתשלומים, הידיד נענה לבקשתו בשמחה ופרס לו את החוב לעשרה תשלומים! וכך התברר שדווקא מחמת שהבחור הלחיץ אותו להחזיר את הכסף מוקדם ממה שסוכם, דבר שגרם לו בתחילה ללחץ ועוגמת נפש מרובה, דווקא משם הגיעה ישועתו שזכה לקבל פריסת תשלומים נוחה...

אחיי ורעיי, בואו נשקיע הרבה בתפילה שנזכה ל"ונהפוך הוא" ענק של גאולה וישועה, כימים ההם בזמן הזה, אמן.

אם מישהו חושב שמדובר במשהו "חד פעמי" הוא יכול להזמין אותי להרצאה במהלכה אספר סיפורים "בלי סוף" על ניסים ונפלאות אותם אני מכיר מקרוב, מעשים שקורים בכל עת ובכל שעה. נכון, לא תמיד רואים ניסים גלויים, אבל להאמין שיש אפשרות שכזאת ושבזאת עולם יכול לסדר את הכל על הצד היותר טוב זה בהחלט מחובתנו.

מהיכן שולמו המשכורות

אסיים בסיפור עליו אני חוזר בכל שנה בערב פורים, את הסיפור הזה סיפר לי אישית בעל המעשה, מדובר ביהודי יקר המנהל עסק בתחום המזון. יום אחד מצא את עצמו מיודענו במצב שבו הוא אמור לתת לעובדים שלו משכורות בסך כולל של חמישים אלף שקלים, אך אין לו באמתחתו אפילו חלק מהסכום. זה היה בערב פורים, ומכיוון ששמע שבפורים שערי שמים פתוחים ביותר, הוא הקדיש חלק נכבד מיום הפורים לתפילה ובקשה מבורא עולם שיחוס וירחם עליו. התפילות הללו חיזקו אותו בביטחון בבורא עולם, ולאחר פורים הוא חזר לעבודה וחלק לעובדים שיקים ללא שידע מהיכן יהיה להם כיסוי, הוא אמר לקב"ה: "אני סומך עליך שהצ'קים לא יחזרו".

עוד באותו היום קרה דבר פלא, אל החנות שלו נכנס בחור צעיר שאתו היה משוחח מפעם לפעם, אותו בחור בקש לשוחח אתו בארבע עיניים, הוא סיפר לו שיש לו

מכתבים ממצרכת

כשמקבלים "צעקות" משמים

לכבוד מזכה הרבים הנודע הרב שמעון גוטסמן יו"ר ארגון אשריכם ישראל

את האמת אומר שכבר כמה פעמים רציתי לכתוב לך כמה מיילים של הכרת הטוב על כל ההנאה והתועלת שאני מקבל מהעלון [יותר נכון לומר: החוברת הגדושה] הנפלא שאני קורא בשקיקה כל חודש מחדש, אבל תמיד העצלות מתגברת ומונעת ממני לכתוב לך.

כן, זו האמת! העצלות מתגברת!

כי שום תירוץ לא יכול באמת להסביר את העובדה שאני כל פעם נהנה מחדש ורק כעת אני נזכר לכתוב זאת.

אבל טוב מאוחר מכלום... ולכן באתי בשורות אלו להביע את מעט מהערכתי על כל ההשקעה הגדולה שאתה משקיע בכל חודש מחדש, בכל ראש חודש אני רואה את החוברת הנפלאה החדשה, ואף פעם אינה משעממת... זה באמת חידוש נפלא שאין הרבה כמותו, להוציא חוברת כל חודש תמידין כסדרן ללא 'פיקשושים' וללא תירוצים, וכל חוברת יותר מוצלחת מקודמתה, עד שאפשר לומר שאתה כל פעם שובר שיא חדש, אין זה אלא שמשמייים רואים את מסירותך הגדולה ומעניקים לך סייעתא דשמיא בכל מה שצריך.

וכאן אני אוסיף בנימה אישית, כאחד שמכיר מעט את תחום ההוצאה לאור, שזה שאתה עומד ביעד כל חודש זה באמת מעורר התפעלות.

ועל של עתה באתי, על החוברת האחרונה שחיוקה אותי ואת שאר הקוראים, וחלק מהסיפורים שבא 'שיווקתי' לכל מי שמוכן לשמוע, וסיפורים כאלו מעניינים רבים הם אלו המוכנים לשמוע.

וכיון שהחוברת שלך עוסקת בסיפורים של השגחה, לכן נזכרתי כעת בסיפור מעניין ששמעתי, שהרבנית רוחמה שיין סיפרה שיום אחד פגש אותה איזה אדם ואמר לה 'אבא שלך הציל אותי' וכך הוא סיפר לה: בימים שלפני מלחמת השחרור הלכתי לכותל, הייתי אז ילד וקבוצת נערים ערביים התקרבה אלי ורצתה להרביץ לי, פתאום הגיע אבא שלך [הצדיק המפורסם רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל], ניגש לתוך הקבוצה של הנערים והתחיל לצעוק עלי, מה אתה עושה בעיות בכל מקום, מי ביקש ממך להתחיל עם הנערים האלו, ואז תפס אותי בידי ומשך אותי החוצה, בעודו אומר לקבוצת הנערים, אני כבר אטפל בו. אותו אדם המשיך לספר, אבא שלך לקח אותי משם ואז הרגיע אותי ואמר לי, תראה, לא הייתה לי ברירה, זו הדרך היחידה שיכלתי לחלץ אותך, אם הייתי מנסה למשוך אותך בלי לצעוק עליך הנערים היו מרביצים גם לי, לכן צעקתי עליך כדי להושיע אותך, ידעתי שבצורה כזו הנערים יתנו לי לקחת אותך.

המסר מסיפור זה מהדהד, לפעמים אנחנו מקבלים כביכול 'צעקות' משמיים, אבל כל זה נובע רק מרחמנות של הקב"ה, לפעמים יודעים איך, כמו בהרבה סיפורים שמופיעים אצלך, ולפעמים לא יודעים, אבל זו המציאות בכל מה שקורה.

לא נותר אלא לברכך, שתמשיך לעשות חיל, ותמשיך לזכות את הרבים מתוך בריאות שמחה עושר ואושר ותמצא רק אושר ונחת בכל אשר תעשה.

החותם מהצרכת

אחד הקוראים הוותיקים - ראב"ד ר' ב"ר ע"ה

למה קמים עייפים

לכבוד הרב שמעון גוטסמן שליט"א

בקונטרס האחרון הבאתם ב"שאלות ותשובות עם בני הישיבות" שכשקמים בבוקר תמיד מרגישים עייפים ולא משנה כמה שעות ישנו בלילה, ולכן העצה

השבוע קניתי כמה מעטפות ובולים והנחתי אותם במגירה, אחר כך חיפשתי את הבולים ולא מצאתי אותם, חיפשתי שוב ושוב ולא מצאתי, אחרי כמה שעות הודיתי לה' על כמה דברים ובתוך כך הודיתי גם על כך שהבולים נעלמו, ולא יאומן אבל שניה אחר כך נזכרתי היכן הנחתי את הבולים, בתוך אחת המעטפות. אני מודה להשם שזיכה אותי ללמוד את הדבר הגדול הזה, ולקבל שמחה עצומה בזכותו.

תודה לאשריכם ישראל תמשיכו ותצליחו תזכו הלאה להפיץ את האמונה באבינו שבשמיים.

כפ המרכות

קורא 719ekN

למה כאבה היד

לכבוד מערכת אשריכם ישראל

רציתי להודות על החוברות המיוחדות והמחזקות, ייתן ה' ותזכו להמשיך הלאה והלאה ביתר שאת וביתר עוז מתוך בריאות ושמחה וכו'...

מכיוון שאתם מפיצים אמונה לכן אמרתי מה טוב לפרסם מעשה שהיה איתי לפני תקופה, בשבת אחת קמתי עם כאב ביד שמאל במקום שמניחים את התפילין, הלכתי לבית הכנסת ושם פתחתי ספר של הרב שלום ארוש וקראתי את הדבר המופלא הבא שמי שיש לו ייסורים באיזה דבר יבדוק מה פגם באותו דבר, כגון אם כואב לו היד השמאלית יבדוק את התפילין. דבר זה המם אותי לחלוטין, שהרי באותו הזמן שאני קורא את זה כואבת לי היד השמאלית, ולא סתם היד השמאלית אלא בדיוק היכן שמניחים את התפילין.

למעשה התעכבתי קצת עם בדיקת התפילין עד שאחרי איזה שבועיים נפלתי וקיבלתי מכה ביד שמאל, הפעם הזדרזתי לבדוק את התפילין ואכן הייתה שם בעיה קשה.

כך זכיתי לראות במוחש איך ה' מנהל את עולמו ודואג לי להחלפת התפילין.

הרבה סיוצתא k'NE? k

.7.k

היא רק בלילה להחליט מתי קמים בבוקר, ובבוקר לקום בכל מצב. רציתי להוסיף על זה מה שראיתי בספר "אעירה שחר" שהיה רגיל לבאר הצדיק רבי אברהם חי זצ"ל את הפסוק "וקווי השם יחליפו כח יעלו אבר כנשרים", "שהנה יש אדם אשר ישן בלילה שמונה או תשע שעות, ויש אדם אשר ישן בלילה שעתים או שלוש בלבד, וקם ללמוד תורה, מה עושה הקב"ה, לוקח את שעות השינה של זה שישן כל הלילה ונותן למי שקם חצות ללמוד תורה, נמצא זה שקם ללמוד תורה בלילה רענן וצלול כל היום כולו לעבודת השם, וזה שישן שעות רבות עייף וחלש כל היום כולו. וזה הפרוש וקוי השם יחליפו כח, שהקב"ה מחליף את שעות השינה ולוקח מזה ונותן לזה. וכמו שרואים בחוש שאלו שישנים שעות רבות הרי הם עייפים ומפקקים כל היום כולו, וזאת מפני שהקב"ה לוקח מהם את שעות השינה, ונותן למי שקם בלילה ללמוד תורה". וכמובן כמו שהרב הזכיר כל דבר תלוי בגיל ובסדר היום של הישיבה וכו'.

תודה רבה על הכפ
e.7

כך נמצאו המעטפות

לכבוד "אשריכם ישראל"
שלום וברכה

כל הזמן אתם מפרסמים על סגולת ההודיה להשם, שהרבה אנשים הודו על כל מה שנעשה איתם וראו ישועות. באמת חשבתי תמיד שזה מוגזם ולא מדויק, אבל לאחרונה שמעתי על כמה חברים שניסו כל מיני סגולות ולא נואשו, ורק כשהתחילו להודות ולפרט את כל המתנות שיש להם בחיים הם פתאום ראו ניסים. אז ניסיתי גם אני, במשך תקופה של חודשיים, כל יום בחזור מהעבודה הלכתי בכוונה הרבה זמן ברגל ובדרך הודיתי להשם על כל מה שקרה איתי באותו היום, על הטוב הנגלה שמשמח אותי, וגם על דברים שנראו לי לא טובים אבל אני מאמין שהשם החביא בהם טוב, הודיתי והודיתי, ולא יאומן! כמה דברים שהקשו עלי מאוד פשוט הסתדרו בדרך ניסית.

זכות זיכוי הרבים
לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה
הרה"ק רבי **יעקב ישכר בער**
בן הרה"ק רבי **חיים מרדכי** זצוקללה"ה זי"ע
נלב"ע ז' אדר תשע"ב
לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לעילוי נשמת
ה"ה מרת **יעל דינה** אברמציק ע"ה
בת ר' **חיים בנימין** שיבלחט"א
נלב"ע ל' תשרי תשפ"ד

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' **יוסף בלעדי** ז"ל
בן ר' **אברהם אלכסנדר** הלוי ז"ל
נלב"ע כ"ח מנחם אב תשפ"ג

נדבת החפץ
בעילום שמו
לישועת עם
ישראל

לעילוי נשמת
רבי **יוסף**
בן **חנינה** ז"ל
דויאב

לרפואת
שמעון בן חוה
לרפואה שלימה רפואת הנפש
ורפואת הגוף בקרוב בתושח"י

לרפואת כל חולי עם ישראל ובפרט:
מאיר בן דינה **אליהו בן רחל**
רז בן אביבה
רחל צפורה פייגא בת **ציונה צירל דבורה**
לרפואה שלימה רפואת הנפש ורפואת הגוף בקרוב